

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j.: MV-60198-4/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-60198-4/SO-2024 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j.: MV-60198-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 2. 2024, č. j.: OAM-6393-33/ZM-2023, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení § 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není v jeho případě dán, neboť správní orgány nesprávně vyložily neurčitý pojem „zájem České republiky“. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovodit nezájem České republiky na žalobcově pobytu na území, neboť se jím pouze omezují zájemci o podání žádosti na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, ať již je jejich státní příslušnost jakákoli. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb. bylo zavedení kvót navrhováno pouze k cizincům žádajícím o vstup ze zahraničí, ve vztahu k cizincům, kteří již na území pobývají za jiným účelem a chtějí účel pobyt změnit na výdělečný, není třeba kvóty uplatnit. Žalobce poukázal na rozhodnutí žalované, č. j.: MV-118536-6/SO-2023, které má nasvědčovat paušálnímu zamítání všech žádostí X studentů o změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání na základě interní metodiky. Žalobce rovněž citoval rozhodnutí žalované, č. j.: MV-133253-3/SO-2020, dle něž se v judikatuře Nejvyššího správního soudu upozorňuje, že ač na vydání určitých typů pobytových oprávnění nevzniká právní nárok, žadatelé neztrácejí právo na spravedlivý proces při vyřizování svých žádostí. S ohledem na situaci na trhu a na stav veřejných financí lze naopak dovodit zájem České republiky na zaměstnávání nekvalifikovaných pracovníků z třetích zemí. Nelze seznat, proč by měl pobyt žalobce na základě zaměstnanecké karty představovat zvýšené bezpečnostní riziko.
3. Podle žalobce jsou napadené a prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporné, pokud se na jedné straně uvádí, že jeho pobyt není v zájmu České republiky, zatímco na druhé straně se nezájem odůvodňuje tím, že nenaplnil původní účel pobytu, tj. studium. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen o konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě tohoto cizince, naopak jej nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Byla porušena zásada legitimního očekávání, poněvadž nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již čtyři roky a správní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

orgán po tuto dobu v obdobných případech žádosti povoloval. Není zřejmé, v čem se žalobcův případ liší od ostatních X studentů, jimž bylo vyhověno stran jejich žádosti.

4. Žalobce dále namítal, že z ničeho nevyplývá, že by neplnil účel pobytu či že by nadále neměl v úmyslu studovat. Na území žije již více než jeden a půl roku, po celou tuto dobu plní účel pobytu a studuje. Na věc žalobce není možné vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 60 A 12/2023-40, ani rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34.
5. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Studium vyžaduje značné náklady, přičemž žalobce chtěl pomoci své rodině a začít pracovat, aby rodina nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Většina žalobních námitek se shoduje s námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce není sankcionován za výkon svých práv, jelikož mu nic nebránilo nadále plnit deklarovaný účel pobytu. Namísto studia však podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by nemohl podat v zemi původu. Z důvodu migračních omezení vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu přicházející z X není vydání zaměstnanecké karty v zájmu České republiky. Žalovaná odkázala mj. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, v obdobné věci, zatímco k namítanému porušení zásady rozhodování skutkově obdobných případů citovala rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40. V žalobcově případě byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo také dostatečně a řádně odůvodněno. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
7. Žalobce ve své replice zdůraznil, že se nařízení vlády vůbec věcně nevztahuje na změnu účelu pobytu cizince na území. Správní orgány aplikací důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců fakticky nahrazují zákonodárnou činnost, když v případě studentů z X žádajících o změnu účelu pobytu aplikují interní metodiku Ministerstva vnitra. Žalobce citoval z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2024, č. j. 63 A 2/2024-39, v němž byla popsána praxe správních orgánů shledána nezákonnou. V obecné rovině nelze dospět k závěru, že by změna účelu pobytu ze studia na zaměstnaneckou kartu neměla být v zájmu České republiky. Zaměstnávání občanů X, byť by snad v České republice nakonec úspěšně neabsolvovali vysokou školu, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Při rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty se jedná o rozhodování o právním nároku cizince, v čemž žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 13/2021-45.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 24. 11. 2022 do 31. 8. 2023, konkrétně za účelem studia přípravného kurzu českého jazyka pro cizince organizovaného Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně pro další studium akreditovaného bakalářského studijního programu *ekonomika a management* na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně.
9. Dne 25. 1. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu v § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Mělo se jednat o zaměstnání na pozici doplňovače zboží u zaměstnavatele Van Ninh Nguyen, IČ: 28044291, se sídlem Dolní brána 368, Němčice nad Hanou. Pracovní smlouva byla uzavřena dne 16. 1. 2023 s týdenní pracovní dobou 40 hodin.
10. Jak je zřejmé ze zprávy Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, pedagogické fakulty, ze dne 19. 4. 2023, žalobce nastoupil dne 10. 10. 2022 do přípravného kurzu českého jazyka pro cizince a výuky se aktivně účastnil.
11. Dne 13. 7. 2023 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, č. j.: OAM-6393-21/ZM-2023, kterým byla žádost zamítnuta a podle kterého se nevydává zaměstnanecká karta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Na základě odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 9. 2023, č. j. MV-137072-4/SO-2023, zrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu vrátila k novému projednání. Podle žalované totiž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo jen výčtem ustanovení zákona o pobytu cizinců, podzákonných předpisů a judikatury správních soudů, nebyly také vypořádány skutečnosti zjištěné o studiu žalobce a tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého života.
12. Dne 15. 1. 2024 byla zmocněnému zástupci žalobce doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, č. j.: OAM-6393-31/ZM-2023, jíž mohl využít ve lhůtě 15 dnů. Dne 30. 1. 2024 bylo prvostupňovému orgánu doručeno písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
13. Dne 19. 2. 2024 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, č. j.: OAM-6393-33/ZM-2023, kterým byla žádost opětovně zamítnuta a podle kterého se zaměstnanecká karta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, nevydává, neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobce v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo uděleno s platností na dobu do 31. 8. 2023. Žalobce měl absolvovat přípravný jazykový kurz organizovaný Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem pro budoucí studium ve studijním programu „Ekonomika a management“. Před zahájením studia akreditovaného studijního programu na vysoké škole ovšem požádal o vydání zaměstnanecké karty. V souvislosti s vládním programem „Klíčový a vědecký personál“ byl definován zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z X pouze v počtu 200 osob ročně na pozice vyžadující vysokou kvalifikaci. Poněvadž žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobce podal na území České republiky, nedopadají na něj přímo omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., nicméně v tomto nařízení se zrcadlí nezájem České republiky na vstupu a pobytu cizinců z některých zemí, má-li být hlavním účelem pobytu výdělečná činnost. K výkonu práce doplňovače zboží není třeba dosažení vysokoškolského vzdělání, jež žalobce přišel získat do České republiky a které by bylo předpokladem pro získání zaměstnanecké karty v programu „Klíčový a vědecký

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

personál“ u Zastupitelského úřadu v X. Není v zájmu České republiky pobyt žalobce na jejím území za účelem zaměstnání za situace, kdy se rozhodl původní účel pobytu nenaplnit.

14. Žalobce podal dne 1. 3. 2024 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 21. 1. 2024. Napadl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jestliže v odůvodnění nebyl vypořádán fakt jeho aktivní účasti ve výuce. Důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebyl naplněn, neboť prvostupňový orgán nesprávně vyložil neurčitý pojem „zájem České republiky“ a v rozporu se zrušujícím rozhodnutím žalované i nadále tvrdil, že žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu ještě před naplněním účelu pobytu, ačkoli je ze správního spisu zřejmý opak. Odvolací námitky se dále překrývají se žalobními body.
15. Dne 22. 5. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobce po třech a půl měsících od příjezdu na území poté, co začal navštěvovat přípravný jazykový kurz, požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici doplňovače zboží, pro níž zaměstnavatel vyžaduje základní či praktickou školu. Jde o pracovní pozici, pro níž by žalobci na Zastupitelském úřadu v X nebyla vydána zaměstnanecká karta, respektive by o ni nemohl požádat. Další pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany X.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu a vysvětlila, proč měla za to, že pobyt cizince není v zájmu ČR, vypořádala se s námitkami žalobce, rozhodnutí je tedy přezkoumatelné.
18. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
19. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
20. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
22. O zaměstnaneckou kartu lze požádat vícero způsoby, přičemž záleží na tom, zda cizinec žádá mimo území ČR, nebo již v ČR pobývá. Mimo území ČR lze žádost podat prostřednictvím zastupitelského úřadu, pokud však cizinec již pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo víza k pobytu nad 90 dnů, pak může zažádat přímo u ministerstva (§ 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Jestliže cizinec žádá o zaměstnaneckou kartu ze zahraničí na zastupitelském úřadě, pojí se s posouzením žádosti určitá omezení. Na vydání zaměstnanecké karty neexistuje právní nárok, podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak může vláda nařízením stanovit maximální počet žádostí, které lze podat na příslušném zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad v X vláda nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na 200 žádostí podaných v rámci Programu klíčový a vědecký personál.
23. Ani v případě podání žádosti na ministerstvu není na vydání zaměstnanecké karty právní nárok, správní orgán může žádost zamítnout z důvodů stanovených v § 56 zákona o pobytu cizinců, kdy jedním z nich je právě zájem ČR na pobytu cizince (§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být závěr o tom, že pobyt cizince není v zájmu ČR, založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nepostačují informace, které mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32 nebo ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44). Zájem ČR pak nemusí být pouze zahraničně-politický (jak tomu bylo podle předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2010), ale může zohledňovat i jiné zájmy, např. na bezpečnosti, na získání kvalifikované pracovní síly apod. Takový zájem musí být nicméně transparentním způsobem projeven navenek (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37).
24. V judikatuře byly skutkově i právně obdobné situace, kdy cizinec žádal o zaměstnaneckou kartu na území po získání dlouhodobého pobytu za účelem studia, již mnohokrát řešeny. Judikatura Nejvyššího správního soudu k této problematice je již ustálená a zdejší soud neshledal důvod se od ní odchýlit.
25. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 Nejvyšší správní soud konstatoval, že kvóty stanovené pro žádosti o zaměstnaneckou kartu v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se nepromítnou do posuzování žádostí podaných přímo v ČR. Zmíněné nařízení totiž v § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 výslovně zavádí pouze kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadě ČR v X, nikoliv v ČR, kde toto omezení neplatí. Konstrukce zvolená zákonodárcem tak vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR promítl do posuzování žádostí podaných přímo v ČR způsobem, jak to učinila žalovaná. Vázanost kvót pouze na žádosti podané na zastupitelských úřadech potvrdil i sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“

26. Vláda jako vrcholný orgán výkonné moci si navíc ani nemůže osobovat oprávnění regulovat migraci na území (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56). Zamýšlí-li provést určitý typ regulace migrace, který má fakticky povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a mající obecnou povahu, nemůže tak činit usnesením vlády (srov. usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, bod 14). Nejvyšší správní soud v minulosti z obdobných důvodů odmítl pozastavení příjmu žádostí o zaměstnanecké karty na základě usnesení vlády, k čemuž dodal, že „*regulace ekonomické migrace samozřejmě představuje výsledek určitého politického rozhodnutí (v rámci provádění migrační politiky), nicméně nelze ztotožňovat „politické rozhodnutí“ a výkon státní moci. Aby bylo možno ono politické rozhodnutí aplikovat vůči jednotlivcům (tedy na základě tohoto rozhodnutí uplatňovat vůči jednotlivci veřejnou moc), je třeba je ústavně předpokládaným způsobem vtělit do právního řádu*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54).
27. Kvóty stanovené pro podání žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelských úřadech jsou navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelských úřadech. Slouží legitimnímu účelu – zabráňují zahlcení zastupitelských úřadů nezvladatelným množstvím žádostí (ad absurdum by mohl podat žádost na zastupitelském úřadu v X každý z téměř sto milionů obyvatel X). V případě cizinců pobývajících v ČR a usilujících o získání zaměstnanecké karty však takový problém nehrozí (rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28).
28. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. tak nelze dovozovat zájem, respektive nezájem ČR na pobytu občanů X za účelem výkonu nekvalifikované práce. Tyto závěry byly později potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43 nebo ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56.
29. Žalovaná argumentovala tím, že nelze připustit, aby cizinci prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia efektivně obcházeli kvóty stanovené pro pracovní migraci. Lze souhlasit, že by nemělo být odhlíženo od skutečností nasvědčujících tomu, že cizinec svým jednáním zneužívá možnosti dané zákonem, aby obcházel stanovená omezení. Obcházení zákona je však samostatný důvod k zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, o který ale žalovaná napadené rozhodnutí neopřela. Napadené rozhodnutí vystavěla na důvodu pro zamítnutí uvedeném v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a podezření ze zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia použila pouze jako podpůrný argument. Soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí pro důvody, o které jej žalovaná opřela. Nepřichází v úvahu, aby soud za žalovanou rozhodnutí jakkoli domýšlel či nahrazoval (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
30. Žalovaná tak postupovala nezákonně, když zamítla žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu z důvodu absence zájmu ČR na jeho pobytu a tuto absenci zájmu dovodila z omezení pracovní migrace vyplývajících z nařízení č. 220/2019 Sb. Z uvedeného nařízení totiž nevyplývá nezájem ČR na přijímání občanů X za účelem výkonu nekvalifikované práce. Navíc žalovaná nesplnila ani požadavek, aby důvod pro nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele dostatečně individualizován.
31. Z výše uvedeného plyne, že závěr správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR na jeho pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oporu ve správním spisu. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

32. Soud se již nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť s ohledem na výše uvedené vypořádání hlavní žalobní argumentace, kdy odpadl nosný důvod rozhodnutí, by to bylo nadbytečné.
33. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovanou v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
34. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem představují soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. převzetí právního zastoupení a podání žaloby), tedy celkem 6 200 Kč, a náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 600 Kč (§ 13 téže vyhlášky). Náhradu nákladů řízení spojených s replikou ze dne 8. 8. 2024 a ze dne 6. 11. 2024 soud žalobci nepřiznal, neboť tato replika neobsahovala žádnou novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovala důvodně vynaložené náklady řízení. Celková výše nákladů řízení činí částku 9800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. srpna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.